

Arrest

nr.X van 29 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BENOOT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn.

U woonde sinds uw geboorte samen met uw ouders in het dorp Khajian, provincie Armavir. U verbleef daarnaast ook vaak bij uw vriend A. M. (...) in de stad Armavir.

U had sinds juni 2009 een relatie met hem, maar u wou niet constant bij hem verblijven omdat u uw relatie wou geheimhouden.

Echter, in september 2009 kwamen uw familie, vrienden en kennissen toch te weten dat u een relatie had met een man. Uw broer en vader gingen hiermee niet akkoord, enkel uw moeder bleef u steunen. Ondertussen was u ook sinds 2006 verliefd op een meisje, A. G. (...).

In het najaar van 2009 gaf uw zus u de raad om met A. (...) te huwen. Uw familie wou immers dat u toch een normaal gezin zou stichten.

In oktober of november 2009 zag u in de stad Armavir de broers van A. (...). U werd op straat door hen geslagen en er werd u gezegd dat u A. (...) moest vergeten. U zag hen nadien nog enkele keren op straat en telkens werd u door hen beledigd omwille van uw relatie met A. (...). Ook andere kennissen en inwoners van het dorp vernederden u.

In november 2009 vluchtte u naar het dorp Akarak. U verbleef daar tot mei 2010. U was bang dat de broers van A. (...) u zouden vermoorden.

In maart of april 2010 gingen uw ouders naar de ouders van A. (...) om de hand van A. (...) te vragen. U was hierbij niet aanwezig. De broers van A. (...) waren wel aanwezig en zij zeiden aan uw ouders dat ze A. (...) niet aan een homo zouden geven en dat u zou worden vermoord.

Bij een kort bezoek aan het dorp Khajian in april 2010 zag u de broers van A. (...) op straat. Er werd gezegd dat indien u opnieuw bij hen zou aankloppen voor A. (...), u zou worden vermoord.

In april of mei 2010 liet uw moeder weten dat de broers van A. (...) naar u op zoek waren. Indien ze u niet gingen vinden, dan zouden ze hun woede ten aanzien van uw ouders uiten.

Ondertussen hielp u moeder u bij het regelen van uw vertrek uit Armenië. U verbleef vanaf mei 2010 enkele dagen in een hotel in Jerevan. Vervolgens huurde u een kamer in de wijken Malatsya en Bangladesh. Uiteindelijk bent u op 13 juli 2010 vanuit Armenië vertrokken.

Op 14 juli 2010 bent u in België aangekomen.

Op 9 september 2010 hebt u een asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw militair boekje, uw geboorteakte en uw Armeens paspoort."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaarde dat u Armenië hebt verlaten omdat u bang was dat de broers van A. G. (...) u zouden vermoorden. U wou immers met A. (...) trouwen terwijl u een relatie met een man had. Hierdoor was de eer van de familie G. (...) geschonden (CGVS gehoor 6/01/2012 p.12, 14, 17).

U vreest bij terugkeer naar Armenië dat de broers van A. (...) u zullen vermoorden. Ook hebt u omwille van uw biseksuele geaardheid angst voor de politie (CGVS gehoor p.19).

In eerste instantie werden er doorheen uw asielverklaringen enkele inconsistente en onlogische elementen opgemerkt die de aannemelijkheid van uw asielaanvraag in ernstige mate aantasten. Zo verklaarde u dat uw moeder reeds in november 2009 begon met de voorbereidingen van uw reis naar België. U stelde dat zij toen op zoek was naar een persoon die kon helpen om uw documenten te regelen. In februari 2010 werd uw paspoort reeds aan een zekere A. (...) overhandigd om zo een visum voor u te regelen (CGVS gehoor p.6-7, 9). Uit uw verklaringen blijkt dus duidelijk dat u reeds voor maart 2010 plannen had om uw land te verlaten.

Toen u echter werd gevraagd waarom uw ouders in maart 2010 dan nog naar de ouders van A. (...) zijn gegaan om een eventueel huwelijk te bespreken, stelde u dat uw ouders en uw zus op die manier de situatie probeerden te bedaren. U voegde hieraan toe dat uw ouders op dat moment niet waren ingelicht over de bedreigingen van de broers van A. (...) eerder in november 2009. U verklaarde dat u dit niet aan uw ouders had gezegd om hen niet ongerust te maken en dat uw moeder uw vertrek regelde omwille van de beledigingen door de bewoners van uw dorp (CGVS gehoor p.21).

Echter, even later wijzigde u uw verklaringen en zei u dat uw ouders voor hun bezoek aan de ouders van A. (...) in maart 2010 wel reeds op de hoogte waren van de bedreigingen door de broers van A. (...) (CGVS gehoor p.22).

Deze vastgestelde inconsistentie doet afbreuk aan de aannemelijkheid van uw aanvraag aangezien de voornoemde bedreigingen door de broers van A. (...) in november 2009 tot de kern van uw asielaanvraag behoren.

Bovendien dient er ook nog opgemerkt te worden dat het weinig logisch is dat uw ouders in maart 2010 zelf nog toenadering hebben gezocht bij de familie G. (...) om een eventueel huwelijk te regelen daar uw ouders op dat moment reeds wisten dat de broers G. (...) u eerder hadden bedreigd.

Eveneens zijn deze handelingen van uw ouders in maart 2010 niet overeen te stemmen met het feit dat u zelf sinds november 2009 in het dorp Akarak verbleef uit schrik voor de broers G. (...).

Dat uw ouders in maart 2010 een huwelijk regelen met een familie die enkele maanden eerder u uit uw dorp hebben doen ontvluchten, wordt door het Commissariaat-Generaal als weinig geloofwaardig beschouwd (CGVS gehoor p.14). Bijgevolg dient er te worden besloten dat uw verklaringen over belangrijke aspecten van uw vervolgingsproblematiek met de broers G. (...) in Armenië als niet aannemelijk worden aanschouwd.

Bovendien werd vastgesteld dat u geen enkele poging hebt ondernomen om sinds uw aankomst in België verder te informeren naar de eventuele ontwikkelingen van uw problemen in Armenië.

Zo stelde u dat u sinds juli 2010 niets meer hebt vernomen van uw ouders in Armenië. U verklaarde dat u geen contact met hen wenst op te nemen omdat u bang bent. U denkt immers dat de telefoongesprekken zouden worden afgeluisterd door de broers van A. (...) en dat u ouders dan misschien zouden worden lastig gevallen (CGVS gehoor p.4-5, 10, 17).

Dergelijke vage beweringen die u op geen enkele wijze hebt gestaafd, zijn echter onvoldoende om uw gebrek aan inspanningen te verantwoorden. Bovendien heeft uw moeder in april of mei 2010 u ervan op de hoogte gebracht dat er ook ten aanzien van uw ouders bedreigingen waren geuit door de broers van A. (...) (CGVS gehoor p.16-17).

Dat u dus sinds juli 2010 tot op heden geen inspanningen hebt geleverd om u te informeren naar de mogelijke actuele problemen van uw ouders als gevolg van uw vervolgingsproblematiek in Armenië, is volgens het Commissariaat-Generaal niet aanvaardbaar. Zo hebt u immers ook nagelaten om via de zus van uw moeder, die voor uw vertrek uit Armenië vanuit België contact had met uw moeder, naar uw familie in Armenië te informeren (CGVS gehoor p.4-5, 10).

Dergelijk gebrek aan kennis en interesse voor het vervolg van uw problemen in Armenië, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Van een asielzoeker mag er immers worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren naar cruciale aspecten van het asielrelaas en de verdere evolutie van de problemen indien er werkelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Aansluitend op voorgaande vaststelling dient er ook nog opgemerkt te worden dat u weinig op de hoogte bleek te zijn van de eventuele problemen die uw vriend A. M. (...) omwille van jullie relatie heeft gekend.

Zo kon u enkel op vage wijze verklaren dat u weet dat er oneerbiedige woorden tegen Armen werden geuit, maar u kon geen verdere concrete informatie aanreiken (CGVS gehoor p.15, 18). Nochtans hebt u hem in juni 2010 nog tweemaal ontmoet (CGVS gehoor p.15-16).

Verder stelde u dat u enkel het vermoeden hebt dat, indien A. (...) op heden nog in Armenië is, hij wordt vervolgd (CGVS gehoor p.18). Echter, uw verklaringen zijn duidelijk op veronderstellingen gebaseerd en u gaf aan dat u ook sinds uw aankomst in België geen enkele stap hebt ondernomen om te weten of A. (...) op heden ten gevolge van jullie relatie nog problemen kent (CGVS gehoor p.18, 22). Nochtans hebt u de kennis dat hij op de sociale netwerksites 'Facebook' en 'Aklasniki' geregistreerd is (CGVS gehoor p.22).

Uw verklaring dat u bang bent om A. (...) op deze sites op te zoeken (CGVS gehoor p.22), is onvoldoende om uw gebrek aan inspanningen aannemelijk te maken.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat uw verklaring als zijnde dat homoseksualiteit an sich strafbaar is volgens de Armeense strafwet (CGVS gehoor p.20) niet overeenkomstig is met informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. U stelde immers dat men op basis van homoseksualiteit in Armenië kan worden veroordeeld en opgesloten in de gevangenis (CGVS gehoor p.20).

Echter, uw bewering wordt niet gestaafd door het Armeense strafwetboek. Uw incorrecte kennis over de houding van de Armeense overheid ten aanzien van homoseksualiteit tast vervolgens verder de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen aan. Immers, van iemand die beweert omwille van zijn/haar seksuele geaardheid problemen te hebben gekend in zijn/haar land van herkomst, mag er worden verwacht dat hij/zij minstens juist is geïnformeerd over de strafrechtelijke gevolgen hiervan in zijn/haar land van herkomst.

Gezien er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten, zijnde uw militair boekje, uw geboorteakte en uw Armeens paspoort, kunnen niets wijzigen aan voorgaande besluiten. Deze documenten verschaffen immers enkel informatie over uw persoonlijke identiteitsgegevens en deze worden door mij niet betwijfeld."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 februari 2012 in een eerste middel, een schending aan van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de

status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van artikel 1, 2° van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, alsook een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker vat aan met een theoretische uiteenzetting over artikel 1, A,(2) van het Vluchtelingenverdrag, over artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en over het element “vrees voor vervolging”.

Aangaande de vrees voor vervolging, laat verzoeker gelden dat het een vaststaand gegeven is dat personen van homoseksuele geaardheid in Armenië aan de rand van de maatschappij leven en dat ze *“in die mate gediscrimineerd worden dat een normaal, menselijk leven onmogelijk is”*.

Hiervoor verwijst verzoeker naar het “Algemeen ambtsbericht Armenië” van augustus 2010 van de Nederlandse “Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid, Asiel, Hervestiging en Terugkeer” en hij besluit *“dat werkgelegenheid, familiebetrekkingen, gezondheidszorg en onderwijs basiselementen zijn van een menswaardig leven”*.

Volgens verzoeker was de commissaris-generaal ook van oordeel dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet op bescherming van de Armeense autoriteiten zou kunnen rekenen.

Dienaangaande verklaart verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 5) *“persoonlijk op weinig politiebescherming te moeten rekenen gezien zijn seksuele geaardheid”*.

Volgens verzoeker is deze uitleg *“geen louter subjectieve bewering, doch een objectief gegeven”*; hij verwijst opnieuw naar het “Algemeen ambtsbericht Armenië”.

Verzoeker laat nog gelden dat van hem niet kan worden verwacht *“dat hij een document van de politie overhandigt waarin de politie erkent dat zijn klacht niet serieus zal worden behandeld”*.

Verzoeker bevestigt dat de strafwet in zijn land werd aangepast en dat homoseksualiteit niet meer strafbaar is; hij stelt in 2003 in het Wetboek van Strafrecht bepalingen zijn opgenomen die iedere vorm van discriminatie tegen personen met een andere seksuele geaardheid verbieden.

Verzoeker benadrukt dat men echter niet kan ontkennen (zie het verzoekschrift, p. 6) *“dat een traditie of gewoonte niet van dag op dag uit een cultuur te krijgen is, of toch zeker niet uit bepaalde streken, dorpen, families, Zelfs niet door de strafwet aan te passen”*; hij voert aan dat er, ondanks de wetswijziging, nog steeds een zeer negatieve opvatting heerst in Armenië over homoseksualiteit en dat homoseksuelen hierdoor hun geaardheid in het openbare leven verbergen, zoals hij gedurende enkele maanden gedaan heeft.

Op de stelling van de commissaris-generaal dat verzoekers onjuiste kennis over de houding van de Armeense overheid ten aanzien van homoseksualiteit, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aantast, antwoordt verzoeker dat homoseksualiteit tot de wetswijziging in 2003 in zijn land wel degelijk strafbaar was en dat homoseksuelen de facto nog steeds worden gediscrimineerd, wat bij hem leidt tot verwarring omtrent de strafbaarheid van homoseksualiteit.

Aangaande de inconsistente en onlogische elementen die door de commissaris-generaal aan verzoeker ten laste worden gelegd, is verzoeker van mening dat deze berusten (zie het verzoekschrift, p. 6) *“op een verkeerde interpretatie vanwege het CGVS”*.

Verzoeker verklaart dat zijn ouders inderdaad om de hand van A. G. hebben gevraagd, wetende dat hun zoon homoseksueel was.

Dit is volgens hem geen contradictie omdat dit een logisch gevolg is van het sociaal taboe dat op homoseksualiteit in Armenië nog rust; hij stelt dat zijn ouders hem op die manier hoopten te redden uit de sociaal penibele situatie waarin hij verzeild was geraakt, gezien het duidelijk was dat hij als homo geen draaglijk leven zou kunnen leiden in Armenië en een huwelijk met een vrouw, hierin verandering zou brengen. Dienaangaande verwijst hij opnieuw naar het “Algemeen ambtsbericht Armenië”.

In een tweede middel voert verzoeker de schending van de motiveringsplicht aan. Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, over artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook over de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Volgens verzoeker motiveert de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 7) *“zijn redeneringen ofwel helemaal niet ofwel op zeer algemene en vage manier, voor zover men al kan spreken van enige ‘motivering’”,* voldoet de bestreden beslissing niet aan de vereisten van de motiveringsplicht *“waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording”* en bewijst de commissaris-generaal niet dat verzoeker bij een terugkeer naar Armenië, geen risico op ernstige schade zal lijden, gezien personen van homoseksuele geaardheid er nog steeds gediscrimineerd worden en niet op nationale bescherming kunnen rekenen.

Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal de gegevens van zijn dossier niet juist heeft beoordeeld, dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze genomen werd en dat de algemeen bekende gegevens niet op ernstige wijze werd onderzocht; verzoeker stelt dat de commissaris-generaal de zorgvuldigheidsplicht niet in acht heeft genomen.

In een derde middel roept verzoeker de schending van *“het algemeen rechtsbeginsel van evenredigheid en proportionaliteit”* in (zie het verzoekschrift, p. 8), *“doordat de gevolgen van de beslissing van het CGVS, meer bepaald mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding staan tot het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen”*.

Verzoeker voert aan dat de beslissing tot gevolg zou hebben dat zijn fysieke integriteit in gevaar wordt gebracht en dat een terugkeer naar het land van herkomst *“overdreven is en totaal buiten verhouding staat”* en stelt dat hij nooit tijdens zijn verblijf in België, op een of andere wijze schade heeft berokkend aan de Belgische Staat of aan de gemeenschap en dat (zie het verzoekschrift, p. 8) *“de negatieve gevolgen van de beslissing bijgevolg dermate ernstig (zijn) dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn”*.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker aan hem de subsidiaire bescherming toe te kennen *“op basis van dezelfde gronden”* (zie het verzoekschrift, p. 9). Hij legt uit dat hij een reëel risico loopt in zijn land van herkomst om gedood te worden door de familie van A. G. die tegen hem herhaaldelijk doodsbedreigingen heeft geuit. Verzoeker herhaalt dat hij omwille van zijn seksuele geaardheid, niet kan rekenen op effectieve bescherming door de politiediensten in Armenië.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens aan hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad ziet verder niet in hoe de commissaris-generaal met het nemen van een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, artikel 57/6 van de vreemdelingenwet geschonden heeft.

Immers, voormeld artikel bepaalt juist dat de commissaris-generaal bevoegd is voor het nemen van dergelijke beslissing.

De verwijzing naar *“het algemeen rechtsbeginsel van evenredigheid en proportionaliteit”* is evenmin dienstig. Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder de zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal, noch valt de beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland er onder.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het een vaststaand gegeven is dat personen van homoseksuele geaardheid in Armenië aan de rand van de maatschappij leven en dat ze *“in die mate gediscrimineerd worden dat een normaal, menselijk leven onmogelijk is”*. Hiervoor verwijst verzoeker naar het “Algemeen ambtsbericht Armenië” van augustus 2010 van de Nederlandse “Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid, Asiel, Hervestiging en Terugkeer” en besluit *“dat werkgelegenheid, familiebetrekkingen, gezondheidszorg en onderwijs basiselementen zijn van een menswaardig leven”*.

De Raad wijst er op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Zo stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker inconsistente en onlogische verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn asielrelaas.

Zo verklaarde verzoeker dat zijn moeder reeds in november 2009 begon met de voorbereidingen van zijn vluchtreis naar België; hij stelde dat zij toen op zoek was naar een persoon die kon helpen om zijn documenten te regelen en dat in februari 2010 verzoekers paspoort reeds aan een zekere A. werd overhandigd om een visum te regelen.

Toen verzoeker echter werd gevraagd waarom zijn ouders in maart 2010 dan nog naar de ouders van A. zijn gegaan om een eventueel huwelijk te bespreken, stelde verzoeker dat zijn ouders en zijn zus op die manier de situatie probeerden te bedaren en dat zijn ouders op dat moment niet waren ingelicht over de bedreigingen van de broers van A. eerder in november 2009. Even later wijzigde verzoeker echter zijn verklaringen en zei hij dat zijn ouders voor hun bezoek aan de ouders van A. in maart 2010 wel reeds op de hoogte waren van de bedreigingen door de broers van A..

De commissaris-generaal besloot dat deze vastgestelde inconsistentie afbreuk doet aan de aannemelijkheid van verzoekers relaas aangezien het feit dat de voornoemde bedreigingen door de broers van A. in november 2009 tot de kern van zijn asielrelaas behoort.

Bovendien merkte de commissaris-generaal op dat het weinig logisch is dat de ouders van verzoeker in maart 2010 zelf nog toenadering hebben gezocht tot de familie G. om een eventueel huwelijk te regelen daar ze op dat ogenblik reeds wisten dat de broers G. hun zoon eerder hadden bedreigd. De commissaris-generaal achtte deze handelingen van zijn ouders in maart 2010 tevens onlogisch gezien verzoeker zelf sinds november 2009 in het dorp Akarak verbleef uit schrik voor de broers G., dat verzoekers ouders nog in maart 2010 een huwelijk regelden met een familie die hem enkele maanden

eerder uit zijn dorp had doen ontvluchten, wordt door de commissaris-generaal als ongeloofwaardig beschouwd.

In zijn verzoekschrift legt verzoeker uit dat zijn ouders inderdaad om de hand van A. G. hebben gevraagd, wetende dat hun zoon homoseksueel was; hij acht dit geen contradictie omdat dit een logisch gevolg is van het sociaal taboe dat in Armenië op homoseksualiteit nog steeds rust; hij stelt dat zijn ouders op die manier hoopten hem te redden uit de sociaal penibele situatie waarin hij verzeild was geraakt.

De Raad stelt vast dat de uitleg van verzoeker geen afbreuk doet aan de vaststellingen in de bestreden beslissing; zijn verklaringen in het verzoekschrift houden immers geen verband met de inhoud van de beslissing en gaan voorbij aan de werkelijke motivering.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij in zijn beslissing dat verzoeker inconsistente en onlogische verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn asielrelaas, wat zich keert tegen zijn geloofwaardigheid..

Op de stelling van de commissaris-generaal dat de incorrecte kennis van verzoeker over de houding van de Armeense overheid ten aanzien van homoseksualiteit, ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aantast, antwoordt verzoeker dat homoseksualiteit vóór de wetswijziging in 2003, wel degelijk strafbaar was en dat homoseksuelen de facto nog steeds worden gediscrimineerd.

Hij wijst er op dat niet ontkend kan worden *“dat een traditie of gewoonte niet van dag op dag uit een cultuur te krijgen is, of toch zeker niet uit bepaalde streken, dorpen, families, Zelfs niet door de strafwet aan te passen”*; hij laat gelden dat er, ondanks de wetswijziging, in Armenië nog steeds een zeer negatieve opvatting heerst over homoseksualiteit en dat homoseksuelen hierdoor hun geaardheid in het openbare leven verbergen.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat homoseksualiteit sinds 2003 niet meer strafbaar is gesteld.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die stelt dat het feit dat verzoeker hier tijdens zijn verhoor op 6 januari 2012 -haast tien jaar nadien- op het Commissariaat-generaal niet van op de hoogte bleek te zijn, maar integendeel volhield dat homoseksualiteit wél strafbaar was, de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aantast; er kan immers worden verwacht dat verzoeker, die beweerde omwille van zijn seksuele geaardheid problemen te hebben gekend, toch op de hoogte zou zijn van -de afwezigheid van- strafrechtelijke gevolgen hiervan in zijn land van herkomst.

De uitleg in het verzoekschrift dat er bij verzoeker verwarring is bestaan omdat homoseksuelen ten huidige dage in zijn land nog worden gediscrimineerd, wordt niet aanvaard; er kan immers worden verwacht dat verzoeker, een meerderjarige man, een onderscheid maakt tussen wat de wet bepaalt en welke houding zijn dorpsgenoten aannemen.

Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker de overige argumenten in de bestreden beslissing onbesproken laat.

Zo stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker sinds zijn aankomst in België geen pogingen heeft gedaan om meer te weten te komen over de ontwikkeling van zijn voorgehouden problemen in Armenië en dat hij bovendien weinig op de hoogte was van de problemen die zijn vriend omwille van hun relatie zou hebben ondervonden.

De Raad neemt de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing over.

Volgens verzoeker is de commissaris-generaal van oordeel dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet op voldoende bescherming van de Armeense autoriteiten kon rekenen.

Dienaangaande stelde verzoeker onder verwijzing naar het “Algemeen ambtsbericht Armenië”, *“persoonlijk op weinig politiebescherming te moeten rekenen gezien zijn seksuele geaardheid”*.

Verzoeker voegt er nog aan toe dat van hem niet kan worden verwacht *“dat hij een document van de politie overhandigt waarin de politie erkent dat zijn klacht niet serieus zal worden behandeld”*.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing geen opmerkingen zijn gemaakt omtrent de (on)mogelijkheid over het verkrijgen van bescherming vanwege de Armeense autoriteiten; verzoekers opmerkingen in zijn verzoekschrift missen dan ook feitelijke grondslag.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

Gezien aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof werd gehecht, is een onderzoek naar nationale bescherming, niet relevant.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 6 januari 2012 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Verzoekers stellingen in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal *“zijn redeneringen ofwel helemaal niet (motiveert) ofwel op zeer algemene en vage manier, voor zover men al kan spreken van enige ‘motivering’”* en dat er *“ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording”*, snijden geen hout gelet op de omstandige motivering in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal niet bewijst dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst geen risico op ernstige schade zal lijden, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de door verzoeker voorgehouden feiten onwaar zijn; het is verzoeker die door een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan dient aannemelijk te maken waarin hij faalt.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 6 januari 2012, afgenomen met behulp van een tolk die de Armeense taal beheerst, en in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE